

TRĂINICIA ORÎNDUIRII NOASTRE SOCIALISTE

Săptămîna trecută a avut loc Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român. În cele două zile Plenara a dezbătut, alături de alte probleme de interes național înscrise pe ordinea de zi, punctul cu privire la unele măsuri organizatorice pentru întărirea continuă a unității moral-politice a poporului muncitor, a frăției între oamenii muncii români și ai naționalităților conlocuitoare, a coeziunii națiunii noastre socialiste.

Ampla expunere făcută de tovarășul Nicolae Ceaușescu asupra acestei probleme subliniază încă o dată forța și trăinicia orînduirii noastre socialiste. Cuvintele secretarului general al Comitetului Central pătrunse de grija deosebită pentru progresul României Socialiste, pentru edificarea socialismului umplu de bucurie inimile milioaneilor de cetățeni ai țării care văd în partidul și guvernul lor reprezentanții fideli ai conștiinței generale. Vorbind de transformările radicale petrecute atît în structura de clasă cît și în viața economică și în organizarea socială în ultimul sfert de secol, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că acestea se datoresc triumful revoluției socialiste în țara noastră. Această victorie a creat condițiile îndeplinirii unei economii unitare în care oamenii muncii, indiferent de naționalitate, înfrățiți, luptă cot la cot, pentru făurirea unei vieți îmbelșugate.

Este firesc ca o asemenea politică desfășurată de Partidul Comunist Român — detașamentul de avangardă al clasei muncitoare, al maselor celor ce muncesc — să se bucure de adeziunea întregii națiuni. Pe bună dreptate sublinia secretarul general al Comitetului Central că „Orînduirea noastră este puternică, de neclintit, ea se bazează pe voința de fier a poporului căruia nimeni nu-i mai poate smulge mărețele cuceriri revoluționare, care-și făurește azi destinul liber și neatrînat“. Ce bucurie mai

(Continuare în pag. a 5-a)

Fabrica de zahăr din Buzău

Răspund la archeta

ALBINEI

APĂRAREA AVUTULUI OBȘTESC

CONSTANTIN BUGA — președinte al tribunalului județean Ilfov • GHEORGHE DINDERE — președinte al U.J.C.A.P. Dolj • NICOLAE VELCEA — vicepreședinte al U.J.C.A.P. Dolj • ALEXANDRU CONSTANTINESCU — șeful secției Industrie și control din U.J.C.A.P. Argeș • MARIN AMZA — primarul comunei Dioști (Dolj) • PETRE ȘERBAN — secretar al comitetului comunal P.C.R. și ION CIOBANU — cooperatorul din comuna Găneasa (Olt) • ILIE GHEORGHE — inginer agronom la C.A.P. Colonești (Olt) • ION POPESCU — director al căminului cultural din Mareș (Argeș).

Preocupare esențială pentru mersul ascendent al agriculturii noastre socialiste, pentru ridicarea nivelului de trai al țărănimii cooperatiste — creșterea avutului obștesc nu poate fi concepută fără o permanentă atenție față de apărarea zestrei comune, fără o continuă grijă pentru închiderea oricărui canal care ar permite, deliberat sau din nepăsare, diminuarea acesteia.

Pornind ancheta noastră în legătură cu apărarea avutului obștesc ne-am adresat tovarășului CONSTANTIN BUGA, care ne-a declarat: „În activitatea noastră am întâlnit dese cazuri în care oameni rău-

voitori sau pur și simplu nepregătiți au adus serioase daune averii cooperatiste și, implicit, averii cooperatitorilor. Aș cita printre cele mai frecvente cauze care generează astfel de fapte, indulgența nocivă cu care unele conducere de C.A.P. trec cu vederea felurite sustrageri de produse, motivînd că e vorba de cantități mici. Să fiu bine înțeles. Nu mă refer la președinți de cooperative agricole necinstiți — s-a dovedit a fi și din aceștia —

ci la cazurile în care, deși sesizați de oamenii din comună asupra unor asemenea nereguli, nu numai că nu-i sancționează pe cei în culpă, dar de multe ori făptașii nu sînt atinși nici măcar cu o vorbă, cazul fiind mușamalizat. Ce concluzii mai poate trage atunci marea masă a sate-

ANDREI CROITORU
VLADIMIR PANĂ

(Continuare în pag. a 3-a)

CĂMINUL CULTURAL

PLAN CONCRET DE ACTIVITATE

Activitatea cultural-educativă desfășurată de așezămintele de cultură în mediul rural pășește într-o nouă etapă odată cu transformarea căminului cultural în centru al vieții culturale a satului. Noua împărțire teritorial-administrativă în cadrul căreia comuna devine un puternic nucleu economico-social și cultural, precum și faptul că la conducerea căminelor culturale se află acum oameni de cultură de prestigiu, cu autoritate în fața colectivităților lor, constituie premise de deosebită însemnătate pentru ridicarea nivelului activității cultural-educative de masă pe un plan calitativ superior.

Viziunea unei activități cultural-educative de masă permanente, continue, cu împletirea unor metode și forme de muncă variate, cu prevederea și realizarea unor acțiuni culturale diferențiate, axate pe preocupările specifice ale localnicilor, necesită desfășurarea, de la bun început, a întregii activități pe baza unui plan concret, judicios întocmit.

Trăsătura actuală, distinctivă a activității căminului cultural în această etapă constă în coordonarea de către căminul cultural comunal a acțiunilor și manifestărilor tuturor instituțiilor de cultură de pe raza întregii comune. Căminul cultural, biblioteca, cinematograful, stațiile de radiofonicare trebuie să-și conecteze munca de o asemenea natură încât să realizeze obiectivele activității cultural-educative în cadrul unui plan unitar. Aceasta nu împiedică, ci dimpotrivă presupune includerea în acest plan nu numai a problemelor generale, comune tuturor localităților sătești din raza respectivei comune ci și a problemelor specifice fiecărei localități. Nu trebuie uitat faptul că există comune ale căror sate se află răspindite la distanțe mari de centru și unde activitatea cultural-educativă se desfășoară cu multă eficiență de către căminele culturale din aceste sate, că ele au scos la iveală originale și variate valori ale creației populare locale. În programul activității căminului cultural comunal nu pot lipsi deci acele aspecte care interesează în mod deosebit colectivitatea fiecăruia din satele componente ale comunei.

De altfel, prevederile concrete ale planului trebuie axate cu ponderea necesară, pe specificul și cerințele spirituale ale populației din fiecare localitate. Ne aflăm în prag de iarnă, perioadă în care activitățile cu sferă de cuprindere a unor mase largi de oameni se intensifică în general, iar cele ale căminului cultural în special. În aceste condiții planificarea concretă a acțiunilor și sarcinilor ce revin căminului cultural în primul rând, precum și celorlalte așezăminte de cultură de la sate, constituie un obiectiv imediat căruia trebuie să i se acorde întreaga atenție.

Există o seamă de manifestări și acțiuni care nu trebuie să lipsească din activitatea căminului cultural în perioada de iarnă. Avem în vedere, pe lângă manifestările cu o largă participare de masă, activitățile de cerc care trebuie intensificate. Or, există numeroase cămine culturale care înfrunesc toate condițiile pentru a desfășura asemenea activități. Îmbinarea armonioasă, echilibrată, a tuturor acestor categorii de manifestări și acțiuni cultural-educative și artistice trebuie să-și găsească în mod organic locul în planurile de activitate ale căminelor culturale. Coordonatele activității diferențiate ale căminului cultural în etapa actuală trebuie să se regăsească în aspectele concrete prevăzute în planurile de activitate ale așezămintelor de cultură.

Elaborarea planurilor concrete de activitate trebuie să fie rodul consultării unui număr cit mai mare de spectatori, al participării tuturor intelectualilor din localitatea respectivă, deci al unei munci colective. Se întâmplă, pe alocuri, ca planurile de activitate să fie făcute numai de directorul căminului cultural care, „inspirându-se” din vechile planuri, nu include manifestările și acțiunile cele mai potrivite pentru momentul respectiv. Din această cauză asemenea planuri nu sînt viabile, ele rămînînd doar simple piese de dosar.

Sînt, de asemenea, cazuri cînd activiștii culturali includ în planurile de muncă prevederi foarte interesante, cu un bogat conținut de idei, pentru realizarea cărora nu întreprinde, din timp, toate acțiunile și pregătirile necesare reușitei. De aici un decalaj între ceea ce se consemnează în planul de muncă și activitatea concretă oferită de cămin.

Planul concret de activitate trebuie să înmănușeze cele mai importante probleme specifice localității respective, trebuie să prevadă manifestări variate, atrăgătoare pentru realizarea cărora să fie mobilizați toți factorii de răspundere din comună. În acest fel munca cultural-educativă în perioada de iarnă se va îmbogăți cu noi rezultate, ceea ce va face ca activitatea în acest domeniu rural să atingă un nivel calitativ mai ridicat.

ION VLADUȚIU

director al Direcției așezămintelor culturale din C.S.C.A.

Te-aș întreba, Ion Tirică, dacă știi că oamenii din peșteri, pe jumătate sălbatici, fugăriți de animale gigantice, speriați de fulger și furtună, luptîndu-se pentru o halcă de carne, au lăsat pe pereți, făcute la lumina torțelor, picturi care arătau primul semn al frumuseții umane

Te-aș întreba dacă ai auzit că în afară de canibali (se spune că nici n-ar mai

„Zmeul” din LEORDENI

exista) care își mănîncă bătrînii de vii fiindcă legea tribului nu îngăduie ca neputincioșii să fie hrăniți, mai știi undeva pe suprafața globului un loc unde vîrnicii să fie torturați? Te-aș mai întreba dacă știi ce figură tristă a făcut președintele consiliului comunal, flăcău din partea locului și el, cînd ți-a văzut mama cu rîni pe față?

„La consiliul comunal din comuna Leordeni au venit două femei cu chipuri de martire. Sînt soacra și nora, unite de o cumplită suferință comună. Se căinează pe rînd una pe alta. Le-am ascultat și m-am întrebat cum poate un om să îndure atît și să nu moară. Cea tinăre are rîni și pe trup. Pe bătrînă a plesnit-o peste gură. Autorul, fiul său, Ion Tirică. E sonda și în clipa cînd vorbim se apleacă în fața celor mai puternici ca el și le spune „să trăiți”. Acasă, față de niște ființe slabe, iese din el sadicul E voinic, lat în spate și bine hrănit. Femeia aceasta, atît de slabă că te miri că nu se destramă dintr-o clipă în alta, îi pune pe masă cea mai bună îmbrăcătură. După ce se satură, o ia la bătaie nu fiindcă ar avea un motiv, ci fiindcă așa s-a obișnuit, să-și bată femeia. Apoi încălzit trece dincolo la maică-sa, care așteaptă moartea de frică urgia. Am fi dorit să te cruțăm, cititorule, de o astfel de oronre, dar ne gîndim că femeile acelea trăiesc în fiecare zi un nou calvar.

Bătrîna Gherghița Tirică este un caz deosebit. Cînd era tinăre a luat cu cu-

nunție, fără să mai fi fost vreodată nevastă, un om cu trei copii l-a luat fiindcă l-a iubit. Și fiindcă l-a iubit, i-a crescut copiii ca o mamă bună. Ion era cel mai mare. L-a îngrijit, l-a îmbrăcat, l-a pus îmbrăcătura în ghiozdan cînd pleca la școală. Și acum iată că o „răsplătește”.

I-au spus oamenii să se astîmpere și el le-a răspuns: „Sînt în ograda mea, fac ce vreau”. Dar cînd începe ritualul acela jalnic, gemetele răzbat dincolo de gardul lui și satul se simte lezat în ce are el frumos. Femeile fug în vecini și cer protecție. Și atunci întîmplarea aceasta rușinoasă se revarsă în uliță și rănește buna cuviință publică. În felul acesta satrapul nu se mai află în ograda lui. Are o față care tot timpul vacanței n-a ieșit niciodată la poartă de rușine. Se spune că înainte de a începe să bată femeile, se duce să bea. Să i se interzică accesul în circumămîntul lui și altora de teapa lui. Aud că a vrut să-și otrăvească tatăl cu hapuri pentru cîini și atunci am avut dorința să-l vedem îmbătrînind brusc și un tînăr, fie și de zece ori mai puțin scelerat ca el, să-i aplice tratamentul care să-i amintească de faptul că una din marile nenorociri de pe lume este să fii bătrîn și batjocorit.

L-am întrebat pe Gh. Ciocluboianu, președintele consiliului comunal:

— Este Ion Tirică un delincvent? A cumpănit ca un apărător al legii și a spus că Tirică este un delincvent fiindcă tulbură ordinea publică, fiindcă vătămă fizic persoane, fiindcă strivește în picioare uzanțe omenești. Colectivitatea umană e o puternică forță pozitivă. Ea are pentru fiecare rătăcit un loc și un procedeu de îndreptare. Aici, în cazul lui Tirică, lucrurile au mers prea departe. Mai marii de la fabrică nu i-au spus, se vede, nimic. La stîlpul infamiei nu a fost pus prin critică și demascare publică. Nebun de legat nu e, fiindcă rostul lui și-l știe bine. Este un delincvent. Președintele consiliului comunal a trimis femeia la doctorul legist. El, satrapul, va fi pus în ancheta autorităților.

Este exact ceea ce, în numele unui sat de oameni cuminți, cerem și noi.

V. TOSO

Ghici ghicitoarea mea

După nomenclator, casă de cultură. După antetul programului săptămînal, cămin cultural. După firmă... s-a dus cineva de cîteva luni să o aducă dar n-a reușit să o instaleze încă. Ghici ce este, că unde este e mai greu de ghicit în lipsa firmei. În schimb, pe ghicite, sau cu binocul, poți să afli programul zilei, scris cu litere mici pe un panou de care ești bine ținut la distanță printr-un gard.

Așteptăm răspuns la ghicitoarea noastră de la comitetul pentru cultură și artă din Titu.

Căminul cultural din Rășinari, județul Sibiu

CURIER CULTURAL

● Liceul din Miercurea Ciuc a implinit 300 de ani de existență. Luînd ființă în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, în anii 1667—1668. Liceul din Miercurea Ciuc a străbătut, în decursul celor trei secole, un lung drum luminat de făclia științei și culturii, a umanismului și năzuințelor progresiste

În anii de după 23 August, se scrie un nou capitol în istoria acestei școli. Alocîndu-i-se de către stat importante sume pentru modernizarea școlii, pentru crearea de condiții optime desfășurării procesului instructiv-educativ, Liceul din Miercurea Ciuc cunoaște o perioadă de adevărată înflorire. Numai în ultimii ani, școala a

primit, în acest scop, aproape 3 600 000 lei. Valorificînd tradițiile progresiste, desfășurînd o valoroasă activitate în spiritul frăției puternice cimentată în anii puterii populare, Liceul din Miercurea Ciuc dă patriei absolvenți educați în spiritul dragostei față de patria noastră, Republica Socialistă România.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat, a adresat un mesaj cadrelor didactice, elevilor, organizației de partid și organizațiilor de tineret de la Liceul din Miercurea Ciuc, urîndu-le să obțină rezultate tot mai bune în activitatea viitoare, spre binele și propășirea patriei.

● Zilele trecute, la Biblioteca centrală universitară din Cluj s-a deschis o interesantă expoziție documentară pe tema: „Războiul pentru cîștigarea independenței României 1877—1878”.

● De curînd, la Bistrița, a fost restaurată „Casa Argintarului”, una din cele mai vechi clădiri din oraș. De această clădire sînt legate numele lui Matei Corvin, Petru Rareș și ale altor personalități istorice.

● În comuna Silistraru, județul Brăila, s-a dat în folosință noua clădire a căminului cultural. Avînd o sală de spectacole cu o capacitate de 500 locuri, club, săli de lectură și de repetiții, noul cămin oferă artiștilor culturali și artiștilor amatori condiții mult îmbunătățite pentru desfășurarea unei activități variate și permanente.

Urmare din pag. 1)

nilor cinstiți din comuna respectivă?

Desigur că pentru abateri de la conduita cooperatistă, statutul prevede sancțiuni. Dar pentru fapte grave care se încadrează în limitele Codului penal nu mai poate fi vorba de statut. Pentru asemenea fapte legiuitorul a stabilit pedepse clare.

În acest sens opiniile tovarășilor ALEXANDRU CONSTANTINESCU și PETRE ȘERBAN, care susțin că se impune ca U.N.C.A.P.-ul să reglementeze mai precis măsurile ce trebuie luate împotriva unor abateri așa-zis mărunte, ce nu intră în prevederile Codului penal și pentru care statutul nu prevede indicații concrete.

Or, ne aflăm uneori în situația să constatăm că sînt cazuri cînd nici măcar vreo sancțiune prevăzută în statut nu s-a aplicat ba chiar nici în adunarea generală nu s-a dezbătut nimic.

Exemplul personal

Un exemplu concludent ne-a fost relatat de tov. MARIN AMZA. Insuși prestigiul președintelui cooperativei agricole din Dioști, Gheorghe Tache, a avut foarte mult de suferit datorită faptului că nu ia nici un fel de măsuri împotriva celor care sînt dovediți cu furtașaguri. Un singur nume: Gh. Voinescu fost și... paznic, prins de mai multe ori cu mîța-n sac, n-a pătîit totuși nimic. Iar atunci cînd cooperatorii încep să gîndească despre președintele lor că umblă cu favoritism, cu nepotisme...

„Dragostea față de avutul obștesc, intransigența sînt calități esențiale unui bun președinte de cooperativă”, — ne spune, discutînd despre situația de la Dioști ION DINCĂ, președintele cooperativei agricole din Radomiru, sat învecinat. Iar pentru a întări ideea că exemplul personal dat de președinte și de consiliul de conducere poate fi determinant în curmarea oricărui abuzuri în dauna avutului obștesc, MARIN AMZA ne vorbește tocmai despre președintele din Radomiru. Cu opt ani în urmă, cînd a preluat friele cooperativei agricole, a moștenit o situație dificilă. Se întîmplau dese sustrageri din averea obștei — tocmai pentru că cei ce fuseseră înainte în fruntea cooperativei își însușiseră și ei din avutul comun. Cu tact și cu o adevărată intransigență comunistă Ion Dincă n-a tolerat nici un fel de abateri, ajungînd ca de ani de zile orice asemenea problemă să fie de domeniul aducerii aminte.

La trăsăturile caracteristice unui președinte de C.A.P. s-a referit și tova-

rășul GHEORGHE DINDERE: „Președintele trebuie să fie un model de cinste și de grijă pentru obște. Și în județul nostru avem multe asemenea exemple cum sînt Ștefan Drăgăliță de la Valea Stanciului, I. Crăciun de la Birza și alții”.

Care este însă prestigiul de care se poate bucura în fața cooperativelor Ion Negoescu, președintele C.A.P. Gogoșu care, într-o nefericită „colaborare” cu inginerul Constantin Georgescu, hotărăște sacrificarea unor viței și, în loc să-l valorifice legal, îi dă diferitelor rude, distribuie produse zootehnice pe bază de bonuri de mină, neonorate, interzice vânzarea curcilor pe piață, valorificîndu-le apoi în pierdere și aducînd, prin toate aceste fapte, serioase prejudicii avutului obștesc? Realita-

direa posibilității unor astfel de greșeli, datorate incompetenței sau unor acte răuvoitoare, organele de control începînd cu U.J.C.A.P.-ul și Banca agricolă, cărora le revine în același timp și un rol de îndrumător și pînă la comisiile de revizie sau personalul însărcinat cu paza trebuie să acționeze cu mai mult simț de răspundere”.

Și tovarășul ALEXANDRU CONSTANTINESCU subliniază că gradul de pregătire a cadrelor din aparatul administrativ al cooperativei agricole este un element hotărîtor pentru buna gospodărire a avutului obștesc. „Dar majoritatea contabililor din cooperativele agricole ale județului Argeș n-au mai mult decît 5—6 clase elementare”.

— Ce vă împiedică să

APĂRAREA AVUTULUI OBȘTESC

tea ne dovedește că necurmarea din fașă a unor asemenea procedee a fost de multe ori o primă treaptă a activității ilicite efectuate pentru satisfacerea unor poftite de inavuzire, tocmai de către cei care trebuie să vegheze la prosperitatea cooperativei. Gh. Nițulescu, fost președinte al C.A.P. Vilsănești (Argeș), a tolerat și a produs pagube de zeci de mii de lei. La C.A.P. Căteasca, (Argeș) prin neînregistrări de producții, prin repetate mușamalizări în cadrul adunărilor generale și prin alte diferite tertipuri, președintele V. Neagu în tovarășie cu contabilul șef au produs pagube de circa 200 000 lei în dauna avutului obștesc.

Paza bună...

O altă problemă de o stringentă importanță pentru apărarea avutului obștesc o constituie pregătirea și competența cadrelor din conducerea cooperativei agricole. Revenind la discuția cu tovarășul CONSTANTIN BUGA, domnia sa a arătat: „Tot din analiza dosarelor pe care le-a avut tribunalul nostru de rezolvat se poate deduce ca premisă a unor încălcări — deseori involuntare — ale legalității în dauna avutului obștesc, lipsa unor oameni pregătiți corespunzător în posturile cheie ale cooperativei agricole. Rezolvarea integrală a acestei deficiențe este ceva mai complicată și mai de durată. Dar tocmai pentru îngră-

angațați oameni calificați?

— Sistemul defectuos de salarizare. Contabilii șefi, deci oameni cu aceeași calificare, sînt remunerați în mod diferențiat de la o cooperativă agricolă la alta în raport de valoarea zilei-muncă. Aceasta este și explicația faptului că mulți tineri care au absolvit școli de specialitate preferă să se angajeze la oraș unde au un salariu fix. Și C.A.P.-urile pun la contabilitate pe cine găsesc.

Nepriceperea duce la o lipsă de evidență și de aici pînă la pricinuirea unor pagube nu este decît un pas. Din cauza incompetenței lui Marin Ciobanu, contabil șef la C.A.P. Neagrași (Argeș), sumele încasate prin casă nu se depun la bancă decît în proporție de 5 la sută, iar cu restul se fac plăți în numerar, fapt ce contravine instrucțiunilor. De asemenea, lipsa unei situații de furajare permite stabilirea cantităților după ochi.

Se pune întrebarea: în situația existentă nu se poate face nimic pentru combaterea dilettantismului? Răspunsul ni-l dă tovarășul NICOLAE VELCEA, arătînd măsurile care s-au luat în cuprinsul județului Dolj. „Atenția noastră s-a îndreptat către școlarizarea aparatului contabil din C.A.P. în cadrul unor cursuri organizate de Uniunea noastră județeană. O altă acțiune, care s-a dovedit foarte utilă, este aceea a încadrării de juriști la C.A.P.-uri. Dar să explic puțin mai pe larg.

Ma mulți juriști pensionari au fost angajați, fiecare de către patru-cinci unități agricole cooperatiste ca un fel de... să-i zicem consilier juridic. Prezența acestora pe rînd în fiecare C.A.P., sfaturile lor competente, evită încălcarea legilor, asigură o instruire corespunzătoare comisiilor de revizie și de litigii”.

În Dolj această acțiune este foarte eficientă și cu siguranță că același efect l-ar avea oriunde ar fi aplicată.

Mai mulți participanți la anchetă au demonstrat prin intervențiile lor că le este cunoscută înțelepciunea vechii zicale „paza bună trece primejdia rea”. Iată numai două dintre aceste intervenții: „Am găsit odată un grup de oameni plecînd fiecare de la lucru cu cițiva coceni la ei. Le-am dovedit pe loc că de la unul, de la celălalt și așa mai departe se poate umple o șaretă de porumb. Dar s-au întîmplat și cazuri mai grave: Elena Soare și Maria Turcin au fost prinse cu cite un sac de porumb. Iată de ce este necesară o supraveghere mai atentă și mai îndea-proape efectuată de către brigadierii și de către fiecare șef de echipă. Nu putem să ne bizuim numai pe cei trei paznici de cîmp. În schimb, începem să ne sprijinim din ce în ce mai mult pe opinia publică a sătenilor care demască asemenea fapte” (ing. ILIE GHEORGHE).

„La noi în C.A.P. avem șapte paznici. Dar în loc să-și facă serviciul corect se țin de băut. Pentru ocupația asta trebuie aleși oameni destoinici, ageri, cinstiți. De altfel toți cooperatorii, cunoscîndu-și interesul, sînt paznici averii comune” (ION CIOBANU).

Ne-au rămas întipărite în minte cuvintele spuse de tovarășul GHEORGHE DINDERE: „Structura sufletească a țaranului român este profund cinstită”.

Și, într-adevăr, marea masă a cooperativei veghează cu strășnicie la apărarea avutului obștesc. Această trăsătură se cere cultivată printr-o asiduă muncă educativă. Toți cei care au participat la ancheta noastră s-au aliat păreri exprimate de tovarășul ION POPESCU, director de cămin cultural: „Întreaga gamă a manifestărilor culturale, de la conferințe și filme pînă la concursuri, poate dezvolta dragostea sătenilor pentru cooperativă, dorința de a o face tot mai prosperă, pentru că prosperitatea ei se răsfrînge în fiecare casă”.

Să oprim deocamdată ancheta noastră aici. Munca educativă poate constitui o temă de sine stătătoare, a cărei bogăție o recomandăm pentru un viitor articol.

Un cîmp larg inițiativei locale

Am în față alăturate două documente: vechea lege de funcționare a sfaturilor populare și proiectul recent de lege privind organizarea și funcționarea consiliilor populare. Simpla comparație a textelor dă la iveală saltul calitativ înregistrat în perioada de timp scursă între cele două documente, în activitatea organelor locale ale puterii de stat.

Apariția proiectului de lege era imperios cerută de realitățile actuale: reorganizarea administrativ-teritorială și întărirea rolului economic, social-cultural și administrativ-gospodăresc al unităților de bază, comuna și orașul. Proiectul reflectă creșterea maturității organelor locale, creșterea conștiinței și responsabilității civice. Se desprinde ca o caracteristică de bază mărirea autonomiei organelor locale. Ea va duce la o mai deplină valorificare a potențialului uman și material al fiecărei comune. Consiliile populare comunale au în prezent în față importante sarcini în edificarea gospodărească. Cu sprijinul organizațiilor județene de specialitate ele pot înființa unități economice de valorificare a resurselor locale, de prestări de servicii, morărit, alimentație publică, ținînd spre satisfacerea celor mai diverse nevoi ale populației. Consiliile populare comunale examinează și rezolvă împreună cu instituțiile economice și social-culturale locale nesubordonate problemele de interes comun. Mi se pare de o maximă importanță această prevedere care va face ca toate instituțiile ce trăiesc pe teritoriul comunei — I.A.S., S.M.T., așezăminte culturale, spitale etc. — să fie interesate de destinul satului în care își desfășoară activitatea. Problema sistematizării își găsește, cred eu, o bună rezolvare, ea intrînd în atribuțiile consiliului popular comunal.

Se prevede, de asemenea, creșterea responsabilității comisiilor permanente și a deputaților și ca o obligație decurgînd din aceasta a competenței lor.

Studiînd proiectul de lege privind organizarea și funcționarea consiliilor populare găsim că este necesară stabilirea cu precizie a atribuțiilor biroului permanent al comitetului executiv al consiliului popular.

Propun de asemenea ca la capitolul 6 art. 37 unde se spune: „Secretarul comitetului executiv este numit de consiliul popular, cu acordul organelor ierarhice superioare” — să se arate care organe ierarhice trebuie să-și dea acordul. În sfîrșit, cred că este indicat să se stabilească relațiile dintre organele de specialitate de la nivelul județului (direcția agricolă, inspectoratul școlar, comitet de cultură și artă, administrație financiară ș.a.) și comitetul executiv al consiliului popular comunal.

NICOLAE ANGHEL
secretarul comitetului executiv al Consiliului popular al județului Ilfov

DE LA BECURI LA FĂCLII

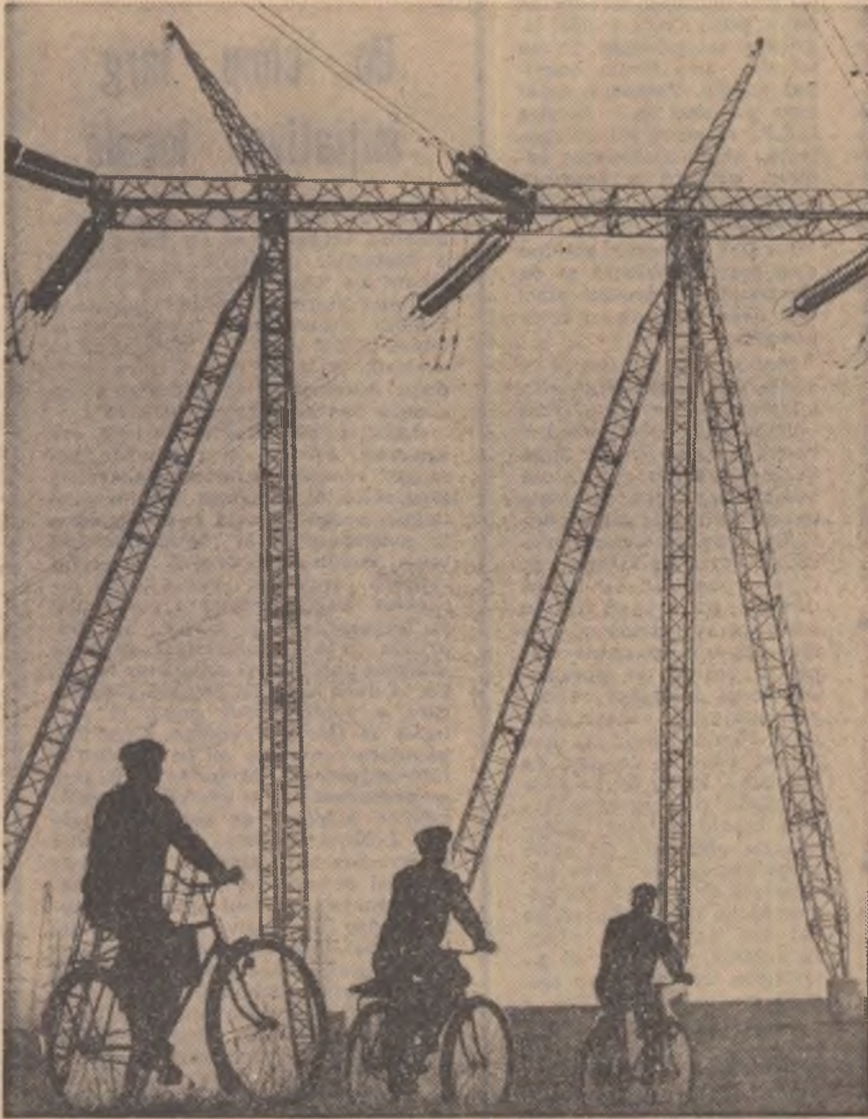
Din Cîndești ne-a sosit o scrisoare. Autorul ei, Tache Vasilache, ne face cunoscută o stare de lucruri careia dacă nu i se pune capăt, ar putea duce la pagube grave.

În 1965, arată autorul printre altele, în cooperativa noastră s-a introdus lumina electrică. Lucrarea a fost executată de I.S.O. Buhuși și a costat aproape 22 de mii de lei. După doi ani becurile s-au ars, iar I.E.R.-ul Piatra Neamț constatînd că lucrarea a fost făcută superficial, a tăiat curentul electric. De atunci s-au trimis zeci de adrese pe la mai marii noștri dar în zadar. În grajduri se folosesc lămpile de gaz și chiar făclii. Pericolul de incendiu este mare. Se impun măsuri grabnice. Este vorba de viața a sute de animale. Și autorul conchide: „Să se fi dus oare cele 22 de mii de lei pe apa sîmbetei?”

Iar redacția propune ca vinovații, adică specialiștii de la Buhuși care au executat lucrarea, să fie trași la răspundere.

Complex zootehnic la I.A.S. Giurgiu

Inaltă tensiune

Foto: GH. VINȚILA

Clasa muncitoare, purtătoarea celor mai nobile năzuințe ale poporului român

Când apăruse pe scena istoriei, clasa muncitoare din România s-a situat în primele rânduri ale poporului nostru care lupta pentru libertate, independență, unitate națională și progres social. La 1848, alături de marii revoluționari democrați au luptat meseriașii și muncitorii luminați din acea vreme. În ajunul evenimentelor revoluționare din iunie 1848, lucrătorii tipografici din atelierul lui Heliade-Rădulescu, „virtuți în locuri obscure, în cel mai desăvârșit secret”, au lucrat zi și noapte la proclamațiile care aveau menirea să deștepte poporul și să-l pregătească pentru revoluția de la 11 iunie 1848. Prigonirile, la care au fost supuși conducătorii revoluționari, au cuprins și pe acești modești și curajoși muncitori. „Pentru a păstra secretul sfint al Revoluției, ei au îndurat cele mai mari mizerii, arestări și pribegii din oraș în oraș”.

În acel an de glorioasă amintire, după instituirea guvernului provizoriu, ucenicii din București au înaintat un memoriu în care cereau „desființarea bății, tratament omenesc, utilizarea numai la treburi de meșteșug, duminică să fie liberi”, iar guvernul poporului era rugat să vie cu o măsură generală pentru îmbunătățirea soartei ucenicilor.

În zilele de 11—19 iunie și 13 septembrie 1848, literile și alte materiale tipografice din întreprinderea lui C. A. Rosetti erau topite și prefăcute în gloante pentru a fi folosite în apărarea revoluției. Muncitorii participară într-un mod deosebit la serbările populare din iunie 1848. În ziua de marți, 15 iunie, avu loc în cîmpul Filaret, numit prin decret „Cîmpul Libertății”, o serbare populară. Pe un car tras de patru boi împodobiți cu panglici albastre, galbene și roșii, era așezat un teasc de tipărit, iar în jurul lui se aflau lucrătorii. În tot timpul serbării se tipăreau foi volante cu o poezie revoluționară, care erau aruncate din mers și prinse de minile mulțimii entuziaste.

Un scriitor din vremea aceea, C. G. Florescu, amintea, după înăbușirea revoluției, că refugiindu-se la Brașov, a întâlnit pe un alt refugiat, protopopol Zna-goveanu, care i-a povestit cum se ascunseseră într-o pivniță în ruinele Bucureștiului ars, unde, după două săptămâni, fusese silit să iasă, iar „Nicolae Tiron, pantofarul, cu Ion Lungu, cismarul, îl aprovizionau, seara, cu de-ale mîncării”. Apoi îl deghizară în popă catolic „și-i făcură vînt” la Brașov.

În amintirea maselor populare stăruiau mai departe ideile marilor gânditori și luptători ca Nicolae Bălcescu, C. A. Rosetti, I. Heliade-Rădulescu, Cezar Bolliac și alții care, cu diferite nuanțe, militau pentru o Românie independentă și democrată. În același timp, în amintirea maselor mai stăruiau unele idei ale socialismului utopic, concretizate în țara noastră prin încercarea eroică a lui Teodor Diamant de a întemeia, în 1835, un falanster, în care cei care munceau acolo să-și împartă veniturile pe baze cooperatiste.

În lupta pentru unitatea națională, printre cei care dădeau asalt porților Adunării Naționale din Dealul Mitropoliei, în 1859, cerind unirea Țărilor Românești, se aflau muncitori, meseriași și plugari din jurul Bucureștiului. La împlinirea a 50 de ani de la acest act istoric, socialismul român a făcut o paralelă între unirea muncitorilor, la 24 ianuarie 1905, sub semnul socialismului și Unirea din 1859, când masele populare au luptat și impus făurirea României moderne.

Județele
noastre

BISTRIȚA NĂSĂUD

Situat în nordul țării, la poalele arcuului carpatic, județul cu nume de rezonanță istorică te întâmpină cu natura lui splendidă și măreață. Cîmpiile ce se întind aici, apele care le brăzdează, dealul Năsăudului și Bistriței, virfurile semețe ale munților Rodnei, Birgăului și Călimanului îți evocă atmosfera pastelurilor lui George Coșbuc, fiu al acestor meleaguri.

Pe aceste locuri cu un peisaj atât de variat și incitant, pline cu mărturii și vestigii milenare, găsim numeroase urme ale străbunilor noștri. Unelte și armele din epoca bronzului, sulile și lăncile, monedele și vasele dacice și romane descoperite în așezările județului și păstrate la muzeul din Bistrița, oglindesc fidel civilizația acelor timpuri.

Reședința județului, orașul Bistrița, a fost și ea martora multor evenimente, a cunoscut marile frământări și furtunile istoriei care au trecut peste Transilvania. În 1241, Bistrița a suferit invazia tătarilor, a fost distrusă. S-a refăcut cu greu și după multă vreme.

După vreo trei veacuri, în 1542, orașul împreună cu 20 de sate este donat de rege lui Iancu de Huniade, care vine aici să ia măsuri pentru construirea unei cetăți de apărare împotriva turcilor. Răscoalele țărănești din 1437 și 1514, cea a lui Horea din 1784 zguduie și așezările din acest județ. Documentele istorice amintesc și de o revoltă locală a țărănilor, al cărui act final se încheie, în 1763, la Salva Năsăud, prin fringerea pe roată a unor țărani în frunte cu Tănase Tudoran din satul Bichigiu. În timpul revoluției din 1848, Bistrița trece succesiv în stăpînire revoluționarilor și a armatelor habsburgice. În 1849 armatele revoluționare conduse de generalul Bem ocupă orașul, dar numai pentru scurtă vreme, de-

oarece revoluția va fi curînd înăbușită de armatele imperiale și țariste.

Județul și capitala au întreținut, veacuri de-a rîndul, strînse legături economice și politice cu celelalte ținuturi românești; Moldova și Muntenia. Două drumuri vechi au înlesnit aceste legături: unul prin pasul Tihuța spre capitala Moldovei, iar celălalt prin defileul Toplița, Deda și Brașov spre Muntenia. Documentele vremii, păstrate la Arhivele statului din Bistrița, mărturisesc variatele legături ale bistrițenilor cu Moldova. Așa, bunăoară, la 16 mai 1529, Petru Rareș, cere din Bistrița petrițari pentru întărirea cetății Neamțului. O scrisoare a pircălabului Sucevei solicită 90 000 de cuie pentru zidirea necesare lucrărilor de la Cetatea de Scaun. Aron Vodă anunță în 1594 pe conducătorul orașului, Ion Budachi, de pericolul unei iminente invazii străine.

Județul și deosebi partea de nord, Țara Năsăudului, are o veche și bogată tradiție culturală. Pe aceste meleaguri s-au născut două dintre cele mai mari figuri ale literaturii noastre: George Coșbuc și Liviu Rebreanu. Din Bistrița, peste Dealul Tîrgului, o șosea ce duce în Țara Năsăudului trece prin satul în care Rebreanu a creat figura lui Ion al Glanetașului, și unde azi se află Casa memorială a scriitorului.

Istoria acestor locuri poartă prin vestigiile și documentele sale mărturii ale luptei duse laolaltă, secole de-a rîndul, de români, germani și maghiari împotriva exploatării, pentru libertate, progres și dreptate socială.

Azi, locuitorii din această parte a țării, indiferent de naționalitate, muncesc cu însuflețire pentru dezvoltarea economiei și culturii pe aceste meleaguri. Noua istorie a acestor plaiuri este punctată prin construcții noi, cu destinații productive, sociale și culturale. Alături de vechile monumente arhitecturale, cum este catedrala ridicată în 1563, sau construcția cu arcade denumită „Sugălete”, din secolul al XVI-lea, în peisajul orașului Bistrița au apărut monumente noi, ale prezentului socialist. Anul acesta a început să funcționeze noua fabrică de produse lactate, una din cele mai mari de acest fel din țară, cu o capacitate de prelucrare zilnică de peste 100 000 litri lapte. De asemenea, a intrat parțial în funcțiune un mare depozit frigorific pentru păstrarea fructelor. S-a dezvoltat și s-a lărgit mult și fabrica de teracote (veche de aproape 100 de ani) ale cărei renumite produse „cablele bistrițene”, sint mult apreciate și solicitate în străinătate.

Județul dispune de mari și variate rezerve care oferă perspectiva dezvoltării unei economii tot mai înfloritoare. În munții Rodnei există pe lingă carbune și importante rezerve de alte minereuri. Fondul forestier care cuprinde peste 150 000 de hectare cu rășinoase, fag, stejar și alte specii, — în gospodărirea și exploatarea căruia există aici o veche tradiție — constituie una din bogățiile principale.

Județul Bistrița Năsăud dispune de un însemnat bazin pomicol, vestit prin soiurile variate și de calitate. Stațiunea experimentală pomicolă înființată la Bistrița în anul 1951 este o adevărată tribună de răspundere a științei din acest domeniu, contribuind în mare măsură la creșterea producției în unitățile agricole. Așa, bunăoară, la întreprinderile agricole de stat din Teaca, Lechința, Bistrița unde s-au aplicat măsurile și indicațiile științifice date de stațiune, producția medie de fructe a crescut, în ultimii 10 ani, de la 3 000 kg la 8 000 kg la hectar.

Locurile pitorești, monumentele naturale și istorice oferă largi posibilități de a transforma județul într-o zonă turistică deosebit de atrăgătoare.

Tezaurul de artă populară, păstrat și dezvoltat de-a lungul veacurilor de oamnenii de pe aceste meleaguri reprezintă o bogăție neasemuit de valoroasă. Cîntecul popular, baladele, pitorescul costum popular din zona folclorică a Năsăudului și Bistriței cunosc o faimă deosebită. Urmașii acelor „plugari harnici, uscățivi, cu lumină în ochi și cu sufletul miuit în basme” — cum îl descrie poetul Octavian Goga pe sătenii năsăudeni — sint păstrătorii și continuatorii unor tradiții artistice de o excepțională valoare. Vestigiul trișcaș din Leșu, de trei ori laureat ai concursurilor republicane, corurile din Măieru, Fădru și Singorz-Băi și atâtea alte formații susțin această afirmație.

Noua împărțire teritorial-administrativă creează în județul Bistrița Năsăud, ca și în celelalte județe ale țării, condiții deosebit de favorabile pentru dezvoltarea economică și spirituală, pentru ridicarea pe culmile tot mai înalte ale civilizației și culturii socialiste.

ION FELEA

I. RADU

Trăinicia orînduirii noastre socialiste

(Urmare din pag. 1)

mare ar putea să aibă un om decît de a-și vedea țara progresează în toate domeniile, de a ști că la făurirea acestui vis de veacuri participă și el cu o părticică din munca sa.

Schimbări adînci s-au petrecut în viața țărănimii muncitoare din țara noastră. Sub conducerea înțeleaptă a partidului țărănimea a trecut de la mica producție agricolă la proprietatea socialist-cooperativă, la unirea pămînturilor, a onelțelor de muncă și a eforturilor pentru lichidarea stării de înapoiere a agriculturii. Aceasta înseamnă sporirea producției agricole, creșterea nivelului de viață la sate.

În expunerea sa la Plenară, secretarul general al Comitetului Central al Partidului a insistat în mod deosebit asupra dezvoltării democrației socialiste și a participării tot mai intense a organizațiilor obștești în viața socială. S-a subliniat faptul că socialismul trebuie să fie nu numai o societate în stare să asigure o viață materială îmbelșugată membrilor săi, ci și o societate care să înfăptuiască cele mai înalte aspirații de libertate și fericire ale omului pe pămînt. Sînt cunoscute măsurile luate în ultimii ani de conducerea partidului și statului și aplicate cu consecvență în viața, pentru largirea democrației socialiste. Sînt măsuri caracteristice activității partidului nostru pentru dezvoltarea conștiinței maselor, a consultării largi a poporului, a atragerii active a tuturor păturilor societății la elaborarea și înfăptuirea politicii de construcție socialistă, la conducerea treburilor statului și a vieții obștești.

Pornind de la schimbările profunde petrecute în structura societății noastre în ultimul sfert de secol, secretarul general al Comitetului Central a arătat că se impun perfecționarea formelor de organizare a democrației socialiste, adoptarea unor noi măsuri organizatorice care să ducă la întărirea continuă a unității moral-politice a poporului, a frăției dintre oamenii muncii români și ai naționalităților conlocuitoare, a coeziunii națiunii noastre socialiste. În acest sens s-a propus să se constituie un organism politic permanent, din care să facă parte Parti-

dul Comunist Român, forța politică conducătoare a societății noastre socialiste, și principalele organizații de masă și obștești. Acest organism se va numi FRONTUL UNITĂȚII SOCIALISTE. El va înmănușia, într-un organism larg democratic, cu caracter permanent, existenței tuturor organizațiilor de masă și obștești, ai tuturor claselor și păturilor sociale care alcătuiesc structura orînduirii noastre noi. El va concentra întreaga energie a națiunii socialiste, sub conducerea partidului, pentru progresul și înflorirea continuă a României socialiste.

Vorbind despre rezolvarea în spirit marxist-leninist a problemei naționale în patria noastră, tovarășul Nicolae Ceaușescu a scos în evidență rolul deosebit de important pe care l-a avut și îl are în construirea socialismului unitatea și frăția oamenilor muncii români, maghiari, germani și ale altor naționalități din patria noastră. În continuarea expunerii, secretarul general al Comitetului Central al partidului s-a referit la cerințele actuale ale dezvoltării democratismului socialist, arătînd că pentru valorificarea mai intensă a energiilor creatoare ale naționalităților conlocuitoare în cadrul efortului întregului popor, pentru propășirea continuă a patriei, este necesară crearea unor organisme cu caracter reprezentativ ale naționalităților conlocuitoare. „Comitetul Executiv al C.C. al P.C.R. a propus în acest sens crearea Consiliului oamenilor muncii de naționalitate maghiară din Republica Socialistă România și a Consiliului oamenilor muncii de naționalitate germană din Republica Socialistă România. În județele în care, alături de populația românească, trăiesc și oameni ai muncii de alte naționalități, se vor crea consilii județene ale naționalităților respective”.

Plenara a dezbătut apoi propunerile Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prezentate de tovarășul Paul Niculescu-Mizil cu privire la organizarea și structura Frontului Unității Socialiste, ale Consiliilor oamenilor muncii ale naționalităților conlocuitoare.

În continuare, Plenara C.C. al P.C.R. a dezbătut o serie de importante măsuri privind perfecționarea asistenței sanitare în România de zi-

TRADIȚIE

Ne-am născut din cîntecele bătrînești

Ce le mai cîntă flăcăii și fetele

Prin șezători

În poarta de lemn ne-am încrustat crezul,

lar în ulcior am sădit florile cîmpului,

Cu inros de lut.

La noi, pină și munții se-nalță din balade

Atingînd cu piscul cornul lunii.

BENONE NEAGOE

elev cl. 9 X-a. Cluj

Piramidele de la Teotihuacan — Mexic

Arta sportului

După două săptămîni de emoții și de desfătări, după două săptămîni în care s-au spulberat mituri, s-au detronat și s-au înălțat eroi, tumultoasa ediție mexicană a Jocurilor Olimpice s-a strîns liniștită, sub numărul XIX, în filele istoriei. Duminică deci, cînd pe Estadio '68 — în neuitatul sanctuar în care s-au oficiat întrecerile esențiale ale acestor Jocuri, cele atletice — președintele Comitetului Olimpic Internațional, Avery Brundage a rostit sacramentală formulă „Declarația Jocurilor Olimpice închise”, a început o nouă Olimpiadă care ne va însoți timp de patru ani, spre viitoarea ediție a Jocurilor Olimpice — München, 1972.

Fără să fi fost printre scepticii care s-au indoit de reușita tehnică — adică de posibilitățile organizatorice mexicane — sau de cea sportivă — din cauza altitudinii — trebuie să recunoșcă că așteptările mi au fost cu mult întrecute. Faptul că Jocurile s-au desfășurat cu vreo două mii de metri mai aproape de cer, nu a înălțat cu nimic asupra frumuseții lor, ci dimpotrivă. Am fost — prin intermediul telemiracolelor — năvăliți de mîntea omenească și înmormîntat de televizor, telefoto — privitorilor unor clipe unice, în care sportul și arta s-au sfîrșite. Cine poate să spună unde sîrșește arta și unde începe sportul în zborul Vioricăi Viscopoleanu către infinitul celor șapte metri? Dar în broderia executată cu floarea de Ionel Drîmbă? Și ce altceva dacă nu un adevărat poem coregrafic a fost cuprins în alergarea de gazetă a Enriquetel Basilio, prima femeie căreia i-a revenit cîntecul de înnoadă legătura dintre lumina soarelui din Peloponez și cea care a strălucit în altarul Jocurilor Olimpice? Torței purtată de ea i-a fost hărăzită de astă dată o semnificație în plus: să fie o punte peste timp în istoria civilizațiilor — de la cea elenă a lui Homer și a „Discobolului” lui Myron, la cea aztecă și mayașă a Piramidelor de la Teotihuacan. Poate de aici și mediul propice în care s-a găsit, la Jocurile Mexicane, Arta în preajma Sportului, nu numai în întrecerile propriu-zise, ci și, reluînd tradiția anticilor, prin cele cîteva zecii de acte de cultură — reprezentatii teatrale, festivaluri coregrafice, expoziții și, în sfîrșit dar nu în ultimul rînd, prin însuși construcțiile arhitectonice. Dacă la înfîlțirea universală a sportivilor, trimișii noștri s-au comportat excelent, la Expoziția de Artă Universală geniul artistic românesc a fost reprezentat cu nu mai puțină strălucire prin lucrările lui Tuculescu.

Chiar dacă aș vrea să fac abstracție de clasamente — știînd că nu întocmirea istoriei ierarhii sporti-

ve este unicul scop al Jocurilor — nu pot rezista tentației de a aminti că țara noastră a avut o prezență marcantă în sportul Olimpic, România fiind între primele 12 „puteri” sportive ale lumii din 125 de țări participante. Pentru primirea celor cinci „olimpionici” ai noștri nu vom sparge zidurile cetății cum făceau veștii greci ca semn de suprem omagiu, dar pentru ei, ca și pentru ceilalți 18 medaliați olimpici ai României, ne simțim cu toții solidari în mîndrie. Pentru că medaliile sînt ale lor, sint ale noastre, sînt ale poporului care a dat naștere unor tineri viguroși, puternici și agili.

Ne răsună încă în urechi imnul mexican izbucnit din 20.000 de piepturi ca să salute victoria boxerului Ricardo Delgado, nu ni s-a șters de pe retină imaginea — mai emoționantă decît tirada unui mare actor de melodramă — a minusculului campion venezulean plîngînd de fericire, înfășurat în faldurile drapelului său, mai simțim inima bătîndu-ne în ritmul pagaicilor lui Patzaichiu și Covaliov în finalul fulgerătoarelor lor lunecări care, sub lumina liniștitei ape ale Xochimilco-ului, ne-au făcut să fim pentru prima oară martori „de visu” ai clipei în care se cucerea o medalie olimpică românească de aur. Le mai auzim, le mai vedem, le mai simțim și totuși ne gîndim deja la Jocurile următoare. Pentru că așa sîntem făcuți și e bine că sîntem așa.

Cu gîndul la München 1972, au venit la Mexico cei doi elevi incluși în delegația noastră fiind cîștigători ai unor concursuri școlare preolimpice. Aici au participat ca învățăcei pentru ca dincolo să evolueze ca niște campioni. Cu gîndul la München a boxat Calistrat Cuțov, tînarul de 19 ani care, trimis în țara aztecilor doar ca să se familiarizeze cu atmosfera marilor competiții, s-a obișnuit și cu altitudinea podișului mexican, dar și cu cea a podiumului de premiere. Cu gîndul, chiar nemăturat, la viitoare Jocuri este și cea care și-a încununat la Mexico o prodigioasă carieră atletică, Lia Manoliu. Iar noi începem să calculăm șansele la viitoarele medalii, să ne fericim că transmisiile vor fi la ore mai accesibile, să ne gîndim că poate pînă la următoarele ediții televiziunea ne va reda nu numai forța, viteza, tumultul Jocurilor, ci și culoarea lor.

Strădaniile fiecărui campion au fost răsplătite în afară de medalii cu cite o ramură de măsline, ca simbol al nobililor idealuri de umanitate și pace sub care s-au desfășurat Jocurile Olimpice. Fie ca aceste ramuri să domnească în întreaga lume Olimpiadă după Olimpiadă.

V. DUMBRAVĂ

POEZIE

ROMÂNEASCĂ ÎN BELGIA

În capitala Belgiei, la Bruxelles, funcționează un institut particular „Mihai Eminescu” de limbă și literatură română, care editează o publicație cu traduceri din poezia română în limbile franceză (cele mai numeroase), olandeză și engleză. Se numește Jurnalul românesc al poezilor (Le Journal roumain des poètes). Directorul și întemeietorul revistei — mai exact: motorul ei — este el însuși un distins poet, Mihail Steriade. Un român, un foșănean, plecat din țară cu aproape patru decenii în urmă, dar mereu prezent cu sufletul în mijlocul nostru. De curînd ne-a vizitat. Acum, mărturisește el în articolul de fond al recentului număr 4 al Jurnalului, „după 35 de ani de îndepărtare, călătoria în patria natală a fost unul din evenimentele unice care hotărîsc pentru totdeauna viața unui poet, și puțin sînt aceia care au avut în timpul vieții lor o atare recompensă”.

Numărul din publicația lui Mihail Steriade pe care îl avem în lectură constituie un omagiu românesc adus poezilor lumii cu prilejul celei de a 8-a Bienale de poezie care și-a desfășurat lucrările, în cursul lunii septembrie, la Knokke-le-Zoute (Belgia). E un număr cu adevărat festiv: prin conținut și prin prezentarea grafică. Traducerile în limba franceză — care reușesc să transmită în mare măsură fiorul originalilor —, și prin conținut și prin ritm, aparțin mai toată poeziei lui Mihail Steriade. Pe prima pagină găsim transpuse poezile folclorice „Doina”, „Ciobănașul” și „Miorița”. În continuare, altele sînt reproduse din măiestrele poezii populare culese și traduse în franțuzește de Elena Văcărescu sub titlul „Rapsodul Dimboviței”. Urmează cite o pagină consacrată ilustrațiilor poezii Mihai Eminescu, T. Arghezi,

LE JOURNAL ROUMAIN DES POETES

George Bacovia, Ion Barbu și Lucian Blaga (care e prezent și cu traduceri în limbile engleză și olandeză). Ultimele două pagini prezintă traducerile din opera animatorului revistei.

Prin cele 60 de poezii, acest număr al Jurnalului românesc al poezilor constituie o autentică antologie de esențe — mai ales prin discernămintul selecției. Mihail Steriade a oferit cititorilor de limbă franceză, în primul rînd, posibilitatea să cunoască piscurile poeziei române, lăsată de ce o atare publicație poate constitui un eveniment cultural și consemnarea lui să ne bucure.

Dar ne bucură și dintr-un motiv personal pe care ne îngăduim să-l mărturisim aici și acum. În biblioteca noastră — și în momentul acesta, în țara noastră — se află numărul unic al unei reviste de literatură și critică intitulată Meduza. Revista a apărut în octombrie 1925. Redactorul ei: Mihail Steriade. Imprimată pe hîrtie de desen, cu cerneluri albastră și roșie, revista are și un format original, se deschide în chip de trifoi. Poemele, fragmentul de roman, filcul Meduzei, citeva gînduri (Interesante) și autorecenzia (!) sînt scrise de redactorul revistei.

Am primit Meduza cu următoarea dedicație: „...Iartă-mi întîrzierea care nu pornește din rea voință. Mi-ar fi plăcut să te cunosc personal. Dacă, după lectura Meduzei, mai crezi că putem să ne cunoaștem, fii bun și vorbește-mi la telefon cîndva (53/28) și poate poți veni să mă vezi. Mi-ai citi poate și din versurile d-tale. / Cu prietenie / Mihail Steriade / nov. 925”.

Ale vieții meandre, întimplătoare și nedorite multe din ele, au făcut să nu ne cunoaștem „personal”: nici acum 43 de ani, nici acum citeva luni. Dar, prin bunăvoința Albinei, fie-mi îngădui să trimit acestui ambasador voluntar al versului românesc, o confrățescă stringere de mină.

SAȘA PANĂ

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

REVENIREA VEDERII la persoanele în vîrstă

În practica noastră, auzim adesea spunându-ne de către unii pacienți trecuți de 40 de ani — căroră le prescriem ochelari necesari pentru lucrul de aproape — că părinții lor, deși au peste 70 de ani, văd perfect și nu au nici o nicio dată ochelari. Acest lucru e posibil. Cum? Vom lămurii, în parte, în cele ce urmează.

Orice om cu vederea normală, ajunge ca după vîrsta de 40 de ani să nu mai vadă corect obiectele din apropiere, în timp ce vederea la distanță rămîne nemedificată. Faptul acesta nu constituie începutul unei boli, ci se datorește slăbirii acomodăției prin modificările ce se produc în cristalin care crește tot timpul vieții prin adăugirea de noi fibre la periferia lui. Fiind închis însă într-o capsulă, cristalinul nu poate să-și mărească volumul. Fibrele noi împing pe cele existente înspre centrul cristalinului, iar acestea, comprimindu-se, se subțiază și se sclerozează pierzându-și elasticitatea și formînd un nucleu care rămîne transparent dar nu mai este elastic și extensibil. Acest nucleu crește și el cu timpul, determinînd bombarea cristalinului și din această cauză după 40 de ani omul nu mai vede clar obiectele aflate la distanță normală (30 cm.). Pentru înlăturarea acestui inconvenient se prescriu ochelari care compensează acomodăția. Ochelarii aceștia se schimbă și ei pe măsură ce omul înalțează în vîrstă.

Dacă unii pacienți, mai ales cei care prin specificul muncii lor au nevoie de o precizie mai mare la vedere, se prezintă din timp la medic, alții, chiar dacă observă că la lucrul de aproape nu mai disting clar detaliile fine, seara citesc mai greu ziarul ori o carte, rezolvă această neplăcere prin îndepărtarea treptată a obiectelor, cărților sau ziarului, ajungînd să se prezinte la medic numai atunci cînd nici îndepărtarea excesivă a obiectului de ochi nu mai este suficientă pentru a-l vedea clar. Chiar și în acest caz aceste persoane reclamă alte tratamente decît purtarea ochelariilor, avînd convingerea greșită că purtarea acestora ar dăuna vederii. Uneori explicațiile noastre sînt primite, altele nu, ci se caută diferite explicații de felul celor amintite la începutul acestui articol. Bineînțeles că ei se miră și de faptul că deși ani de zile au suferit lipsa ochelariilor prin îndepărtarea obiectului, li se propune totuși să poarte ochelari mai puternici (plus 2 sau plus

3 dioptrii). În acest caz, ochii nu s-au stricat. Sînt perfect sănătoși nefiind amenințați de nici un pericol. Însă, în mod normal, au nevoie de a suplini acomodăția cu ochelarii respectivi.

Celor căroră susțin că există persoane în vîrstă care citesc perfect fără ochelari, este bine să le amintim că aceste persoane au avut, toată viața, vederea redusă la distanță, adică au fost miopi de diverse grade. Aceste persoane s-au acomodat, de-a lungul anilor, cu o vedere relativ redusă la distanță care nu le-a creat dificultate la vederea de aproape și ajunse chiar la vîrsta presbiției (după 40 de ani) citesc fără acomodăție.

În ce privește persoanele care au purtat mai mult timp ochelari o dată cu apariția presbiției (vederea neclară a obiectelor din apropiere) și care la o anumită vîrstă au renunțat la ei deoarece — după spusele lor — „le-a revenit vederea“, lucrurile nu stau chiar așa. Bucuria revenirii vederii este înșelătoare. La aceste persoane (de obicei în vîrstă de peste 60—65 de ani) se produc modificări în cristalin, care îmbibîndu-se cu apă devine mai bombat, modificînd ochiul normal în unul miop, în care caz vederea de aproape devine bună. Aceste modificări prevestesc însă apariția unei cataracte și, dacă persoanele respective se descurcă fără ochelari la lucrul de aproape, fiind capabile de performanțe invidiate de cei mai tineri (45—50 de ani) vederea la distanță se reduce progresiv, se încețoșează, apar puncte mișcătoare în fața ochilor. Și dacă au o viață mai lungă — pentru ca evoluția cataractei să ajungă la maturitate — vederea se pierde progresiv, iar pentru revenirea ei este necesară intervenția chirurgicală.

Deci, revenirea vederii la vîrsta înaintată, departe de a fi motiv de bucurie este, dimpotrivă, un semnal de alarmă — semnalul apariției unei cataracte. Pentru înlăturarea acestui neajuns este necesar ca persoanele ce se află în situația amintită mai sus să se prezinte fără întîrziere la medicul specialist care, prin mijloacele existente, să ia din timp măsurile necesare.

Dr. D. BOȘTEAN
medic primar oftalmolog

Ce să citim

Îndrumări privind protecția plantelor

I. Bobes și T. Perju prezintă în lucrarea apărută cu titlul de mai sus la Editura agrotehnică, sub forma unor întrebări și răspunsuri scurte și clare, totalitatea problemelor privind recunoașterea bolilor și a dăunătorilor plantelor de cultură și combaterea lor rațională.

Răspunsurile care se dau la numeroasele probleme legate de protecția plantelor se bazează pe rezultatele obținute în cercetarea științifică și în practica brigăzilor de protecție a plantelor.

Lucrarea se adresează unui larg cerc de cititori și în primul rînd lucrătorilor din cooperativele agricole de producție, gospodării de stat, ferme etc. precum și numeroșilor cultivatori care în grădinițele de lîngă casă cultivă legume, pomi, viță de vie etc.

De la Orinoco la Amazon

Călătoria în America reprezintă, fără îndoială, opera vieții lui Alexander von Humboldt. Ea se înscrie printre călătoriile clasice

de explorare de la sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, fiind de o importanță fundamentală pentru istoria geografiei, pentru biologie, geologie, astronomie etc.

Personalitate științifică deosebit de complexă, Humboldt era preocupat să studieze felul în care forțele naturii conlucrează la crearea peisajului.

Pasionat încă din tinerețe de regiunea tropicală și ecuatorială a Americii de Sud, cu vegetația sa luxuriantă și cu nenumăratele necunoscute pe care se simțea chemat să le rezolve Humboldt pleacă către acest continent în iunie 1799, părăsindu-l abia peste cinci ani, în anul 1804.

Observațiile sale asupra reliefului climei, florei, faunei, oamenilor acestor locuri sînt remarcabile pentru vremea respectivă.

Volumul cuprinde relatarea primei părți a acestei călătorii, dedicată în special fluviului Orinoco, inima geografică a Venezuelei și regiunii Castiquiare prin care se face legătura între marile sisteme fluviiale Orinoco-Amazon.

Lucrarea scrisă atractiv se va bucura de o largă audiență din partea publicului cititor.

Observații asupra dezvoltării plantelor la Stațiunea experimentală agricolă Livada, județul Satu Mare

ȘTIINȚĂ

Curtea domnească din Caracal

Mihai Vodă Viteazul, figură strălucită de domnitor din Țara Românească, a cumpărat, printre alte moșii, și 23 de sate din fostul județ Romanați. Pentru a supraveghea și administra aceste moșii, el a construit o Curte domnească în Caracal. Construcția a fost ridicată la sfîrșitul secolului al XVI-lea, iar șederea lui Mihai în Caracal este dovedită de documentele date în oraș. Astfel, un document din 19 septembrie 1598 întărește unii oarecare Bălan mai multe părți de moșie cumpărate în satul Rădinești.

Călătoria străini, care au trecut prin Caracal, consemnează în memoriile lor Curtea și biserica domnească. Așa, de pildă, Paul de Alep, care a călătorit prin țările române pe la mijlocul secolului XVII, relatează

următoarele: „După-amiază, plecînd din nou, am ajuns la un mare oraș de țîrg, Caracal, în care se află un frumos castel, zidit de Mihai Voevod puțin înainte de a muri... și o biserică de piatră, la care duce o cărare de la case“. De asemenea, în memoriile sale, Frederick Wilhelm von Bauer menționează Curtea și biserica domnească. În anul 1700 marele învățat, stolnicul Constantin Cantacuzino, a înscris pe harta sa castelul domnesc. Harta a fost publicată de Anton-Maria del Chiaro, în cartea sa „Istoria delle moderne Rivoluzioni della Valachia“, tipărită la Veneția în 1718.

Curtea domnească era așezată pe promontoriul dealului Protosenilor, în partea nord-vestică a orașului. Curtea a fost construită de către Mihai Viteazul și re-

novată de Matei Basarab și Constantin Brîncoveanu, fapt ce reiese din unele izvoare și din studiarea arhitecturii bisericii domnești. Astăzi se mai păstrează biserică și o parte din zidul de împrejmuire a Curții.

Biserica are formă de navă, cu o turlă înaltă, care domină panorama orașului. În decursul timpului ea a suferit mari transformări. Această constatare reiese din arhitectura bisericii și din unele izvoare. Temelia este construită din blocuri mari de piatră. Peste primul rînd de blocuri sînt așezate cinci rînduri de cărămizi romane, iar peste acestea este așezat un alt rînd de blocuri de piatră și astfel alternează rîndurile de cărămizi cu cele de piatră. Cărămida a fost adusă din ruinele coloniei Romula (azi satul Reșca). În timpul transformărilor, biserica a fost mărită. Interiorul bisericii este pictat și decorat în stil neobizantin. Pictura și decorațiile sînt de

o valoare artistică deosebită. Biserica nu are nici o inscripție din care să-i deducem trecutul. Numai în exterior, pe zidul răsăritean, se pot citi cîteva nume scrise cu alfabet chirilic (Ștefan, Dumitru ș.a.).

Biserica domnească — monument istoric — este importantă prin monumentele arhitectonice, prin vechime, și mai ales prin faptul că a făcut parte din complexul de clădiri al fostei Curți domnești ridicată de Mihai Viteazul în Caracal la sfîrșitul secolului al XVI-lea.

Din zidul de altădată, care înconjură Curtea domnească, se mai păstrează o porțiune intactă, pe o distanță de 30 m, în partea de sud și vest a bisericii domnești.

Muzeul din Caracal a reconstituit o porțiune a zidului. Urmează a se efectua noi cercetări pentru a se obține noi rezultate.

Prof. PAUL BARBU

CRONICA EVENIMENTELOR INTERNAȚIONALE

Din multitudinea de evenimente petrecute pe arena internațională, în ultima vreme, reținem pentru cronica de față: vizita ministrului afacerilor externe al României în câteva țări din America de Sud, lucrările Sesiunii O.N.U., sărbătorirea semicentenarului proclamării independenței de stat a R. S. Cehoslovace.

După ce a asistat la prima parte a dezbaterilor din cadrul actualei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., ministrul afacerilor externe al României, Corneliu Mănescu, a părăsit New York-ul pentru a întreprinde o călătorie în unele țări latino-americane. Până acum au fost vizitate Mexicul, Columbia, Venezuela și Chile.

Din comunicatele date publicității rezultă că întâlnirile dintre ministrul afacerilor externe al României și reprezentanții de seamă ai țărilor vizitate s-au desfășurat într-o atmosferă cordială. Convorbirile ce au avut loc au contribuit la o mai bună apropiere și cunoaștere reciprocă. Cu acest prilej au fost încheiate și unele acorduri importante privind stabilirea de relații diplomatice și o mai strânsă colaborare culturală și științifică între țara noastră pe de o parte și Mexicul, Columbia, Venezuela și Chile, pe de altă parte.

Timp de aproape o lună de zile, la tribuna Adunării Generale a O.N.U. au luat cuvântul 111 reprezentanți ai statelor membre, care au expus punctele de vedere ale statelor respective în principalele probleme ale actualității internaționale.

Luând cuvântul în cadrul dezbaterilor de politică generală, șeful delegației române la O.N.U., Mircea Malița, adjunct al ministrului afacerilor externe a expus clar poziția țării noastre față de principalele probleme internaționale ce stau astăzi în atenția opiniei publice mondiale. S-au afirmat din nou cu tărie principiile de bază ale politicii noastre externe: independența și suveranitatea națională, egalitatea în drepturi, neamestecul în trebu-

rile interne ale altor popoare, avantajul reciproc. S-a arătat, de asemenea, că, urmînd cu consecvență aplicarea în practică a acestor principii, țara noastră pune în centrul politicii sale externe prietenia și colaborarea multilaterală cu țările socialiste de care este legată prin comunitatea intereselor de edificare a unei noi orînduirii, promovează cu consecvență o politică de bună înțelegere și cooperare cu toate țările lumii.

În continuare reprezentantul României s-a referit apoi la problemele privind situația din Orientul Apropiat și din Vietnam, căile pentru înfăptuirea dezarmării etc.

Cuvîntarea reprezentantului țării noastre a fost urmărită cu deosebit interes, subliniindu-se caracterul ei constructiv și fermitatea adevăratei României la principiile înscrise în Carta O.N.U.

După reprezentantul României au mai luat cuvîntul reprezentanți ai altor state, în special din Africa, după care dezbaterile politice generale din cadrul ședințelor plenare ale Adunării Generale a O.N.U. s-au încheiat.

Popoarele ceh și slovac au sărbătorit, la 28 octombrie, împlinirea a 50 de ani de la existența statului independent comun al cehilor și slovacilor. Cu acest prilej au avut loc la Praga și în alte localități manifestări consacrate sărbătoririi acestui important eveniment.

La ședința festivă de la Praga au luat cuvîntul A. Dubcek, prim secretar al C.C. al P.C.C., L. Svoboda, președintele R. S. Cehoslovace, precum și reprezentanți ai partidelor politice din Cehia și Slovacia etc.

În cuvîntul său, Alexander Dubcek — după ce a făcut un scurt istoric al condițiilor în care și-au cîștigat independența popoarele ceh și slovac și a relevat rolul comuniștilor în lupta pentru progresul economic, social și cultural al țării — a arătat: „Partidul Comunist din Cehoslovacia își va consacra toate forțele, rațiunea și talentul membrilor săi pentru ca țara noastră să devină bogată, capabilă să satisfacă nevoile materiale și spirituale ale omului, să realizeze eliberarea adevărată a omului ca constructor, eliberarea adevărată a oamenilor care conduc și hotărăsc în mod suveran”.

S. LAZAR

Se vind pepeni gustoși în cartierul La Goulette din Tunis

* POȘTA

P
O
E
Z
I
E
I

ION ȘT. ȘTEFAN, Alexandria, județul Teleorman. „Omul” e slăbuță, vehiculind afirmații generale, fără fior artistic, uneori chiar încoreci formulate.

Nici celelalte două nu merg.

ADRIAN NICOLAE, Starchiojd-Prahova. Nu vă lipsește cred, o oarecare sensibilitate poetică, deocamdată crudă, neajutată probabil de lecturi substanțiale din poezia mai nouă. Vă recomand asemenea lecturi și vă sfătuiesc să continuați. Mai trimiteți după un răstimp.

VASILE CIOBAN, Arad. Regret, dar va trebui să mai așteptăm. Aș dori sincer ca, pînă la urmă, așteptarea să se încheie într-un chip plăcut.

NICOLAE C. MARIN, Tr. Severin. Materialul cu care lucrați mi se pare anemic și artificial. Cîte un gest „spectaculos”, ca de pildă „e intranșigent pămîntul” sau „cine mă mîngie? Cuțite solare” — nu salvează poeziile, ci dimpotrivă întăresc impresia de hibriditate. Poate, totuși, mai tirziu...

ILARION ZAMFIR, comuna Gherla, județul Cluj. Pentru elanul lor, transcriu cîteva versuri din poemul „Întoarcere”:

„În casa mea simt nemurirea și soarele îmi jalonează viața. Fiecare cuvînt, fiecare suris un omagiu adus cristalului... Îți sărut, pămîntule, scoarța de aur cu dulci amintiri...”

Totuși poeziile, în ansamblul lor, suferă de vorbozitate, dovadă și numeroasele adjective pe care le folosiți. Mai încercați.

AVIERIȚEI GH. Galați. Poezia dv. conține gînduri bune, dar nivelul ei artistic e foarte scăzut.

MARIETA TIȚĂ, Seaca de Cimp, județul Dolj. Impresia e, din păcate, nefavorabilă. Ați ritmat și rimați cu sîrg. Cre-

deți că ajunge numai atît? Vă doresc mult succes în agronomie.

BULE VASILE, Beiuș, județul Bihor. Că scrieți cum scrieți în carnetul dv., mă rog, aveți tot dreptul. Dar nu vă sfătuiesc să mai trimiteți spre publicare, fiindcă nu are rost. V-o spun cinstit. Învățați măcar că poezie nu se scrie poiesle, cum obișnuiți.

AUREL M. BURICEA, Ulmu județul Brăila. Aprecierile dv. sînt foarte binevoitoare. În ce privește poeziile, aș putea să citez din fiecare cîte un lucru frumos, cum ar fi de pildă: „Frunzele se desprind de pe ramuri — aripi planînd — și se aștern pe pămînt criptă de aramă păsărilor moarte”.

(Sfîrșitul toamnei)

sau:

„Vino să privești cîreșul care a răsărit din sămînța lacrimii tale”.

(Rugă)

Luate însă în întregul lor, poeziile sînt adesea discutabile.

RADION DRAGOI, Lița, județul Teleorman. V-aș spune că aveți talent, dar îmi amintesc că v-am mai spus-o și altă dată. Și totuși cred că nu strică să mai încercați cu alte poezii, privind — dacă se poate — ziua și viitorul.

LIVIU RIUREANU, Huțubești, județul Dîmbovița. Mă văd silit să repet încă o dată apelul adresat cu insistență colaboratorilor poeziei de a ține seama de specificul revistei, care reclamă o poezie cît mai accesibilă (conținut, limbaj, metaforă etc.) mediului sătesc.

VASILE IONESCU, Tâtaru, Ploiești; GUBA VASILE, Bița județul Suceava; SANDU COPANIȚĂ, Tr. Severin; MOCI-RAN VASILE, Scini, județul Maramureș; RADA I. MARIN, Poboru, județul Olt. Cele trimise de dv. sînt nepublicabile.

EUGEN FRUNZĂ

Pinguinul vă sfătuiește

Preîntîmpinați răceala, gripa, în timpul umer și friguros, procurîndu-vă încălțăminte de cauciuc — șoșoni, cizmulite, galoși — marca „Pinguin”.

Nu neglijați!

Procurați-vă de îndată încălțăminte de cauciuc marca „PINGUIN”, fabricată la un nivel calitativ superior și într-un sortiment bogat de modele de

I. I. S.

cauciucul quadrat

BUCUREȘTI, STR. DINU VINTILA 7-15, SECTORUL II

O măsură necesară de prevedere: ASIGURAREA LA ADAS (XIII)

Una dintre asigurările des solicitate atît de cetățenii de la orașe cît și de cei de la sate este...

ASIGURAREA COMPLEXĂ A GOSPODĂRIILOR CETĂTENILOR.

Facem afirmația de mai sus deoarece în această formă de asigurare sînt cuprinse mai multe feluri de asigurări și anume: asigurarea bunurilor din locuință și din jurul ei; asigurarea persoanei care a încheiat contractul de asigurare, și a soției, pentru cazurile de invaliditate permanentă și de deces, întimplare la domiciliu; asigurarea pentru cazurile unor sume datorate de către asigurat și membrii familiei acestuia, în calitate de locatari proprietarului, pentru unele pagube la imobil, precum și pentru cele dato-

rate altor persoane pentru accidentarea lor precum și pentru avarierea bunurilor aparținînd acestora la domiciliul asiguratului.

Se acordă deci despăgubiri în cazurile de distrugere sau deteriorare a bunurilor ca urmare a incendiului, trăsnetului, exploziei, ploilor torrențiale, grindinei, furtunii, cutremurului de pămînt, prăbușirii sau alunecării de teren, furtului prin spargere, pentru pagubele pricinuite ca urmare a stricăciunilor accidentale produse la instalațiile de apă, canal și gaze, a căderii pe clădirile sau adăposturile în care se aflau bunurile asigurate a unor obiecte ori a prăbușirii clădirilor sau adăposturilor respective, pre-

cum și a izbirii lor de către un vehicul. Menționăm că stupii (fără familia de albine), precum și uneltele agricole, viticole, pomicele, apicole și pentru deservirea zootehnică sînt asigurate la domiciliul asiguratului și la locurile de producție, respectiv — de muncă, cît și pe timpul transportului acestora.

Cu privire la cuprinderea în asigurare a persoanelor pentru cazurile de invaliditate permanentă sau deces, menționăm că sînt acoperite accidentele ce se pot întimpla la domiciliul asiguratului ca: incendiul, trăsnetul, explozia, cutremurul de pămînt, lovirea, căderea, acțiunea curentului electric, arsura, asfixierea din cauze subite.

Referindu-ne la asigurarea pentru cazurile de despăgubiri civile, arătăm că ADAS își asumă răspunderea pentru acoperirea sumelor datorate de asigurat și de membrii familiei acestuia, pentru pagubele provocate la imobilul proprietarului (de incendiu și explozie), precum și pentru acoperirea sumelor datorate altor persoane, pentru accidentarea lor și avarierea bunurilor lor, la domiciliul asiguratului.

Numeroasele avantaje ale acestei forme de asigurare, practică de ADAS, o fac utilă oricui. Ea trebuie să fie solicitată cu atît mai mult cu cît prima de asigurare este foarte redusă: numai 2 lei pe an pentru fiecare 1000 lei din valoarea bunurilor asigurate.

VINOVAȚII fără VINĂ

C.A.P.-ul din comuna Troianu avea o mulțime de păsări. Atât de multe încât se auzea cotcodăcitul lor pînă la marginile județului.

De la o vreme însă, acolo nu se mai aud chiar atîta cotcodăciri! De ce? Cinci mii patru sute de păsări au zburat!... Sus! Sus de tot. În cer. Adică nu în cer. Au zburat jos. În pămînt. În loc să se aleagă friptura din ele, s-a ales țărîna... Îmi explică cineva din conducere: „Ce te miri, tovarășe? Din țărîna au venit, în țărîna s-au întors”. „Dar nu era mai bine dacă se întorceau în oală?...” „Era mai bine, dar dacă nu s-a putut!...”

Acum să vă povestesc și dumneavoastră de ce nu s-a putut. Nu s-a putut din cauza îngrijirii necorespunzătoare, a alimentației proaste, și a inghesuiei din puiernețe...

Mă adresez unuia din responsabilii cu înmormintarea celor peste cinci mii de necuvîntătoare:

— Le-ați îngrijit de le-au mers fulgii...

— Păsări mofturoase, tovarășe! Ce le dădeam nu le plăcea.

— Și ce le dădeai?...?

— Păi le dădeam... bună dimineața la sosire, le dădeam bună seara la plecare...

— Pesemne că „bună seara” nu prea conține vitamine.

— Nu conține, dar le dădeam și apă!

— Păi numai cu apă trăiesc?

— Doar n-or fi mai cu moț decît peștii. Ce? Peștii nu trăiesc numai cu apă?... Și ei nu au pene care să le apere de umezeală, săracii...

— Dar mîncare, mîncare corespunzătoare dădeai păsărilor?...?

— Sigur. Dar parcă știu ele ce e aia corespunzătoare? Mînte de găină!...

— Poate că stăteau prea înghesuite?...?

— Din asta nu se moare!... Ce? La autobuz nu e înghesuială? La Obor nu-i înghesuială?... Și? A pățit cineva ceva? Nimic!

— Dar în celelalte sectoare aveți realizări?

— Sigur! La porcine!

— Realizări frumoase?

— Oho!... Spre deosebire de sectorul păsări, unde ne-au pierit 5 400, la porci nu ne-au pierit decît 66!... E un succes, nu?...?

E adevărat că fiecare pasăre pe limba ei piere, dar oricît!... Cinci mii de limbi, nu există pe tot globul...

Consiliul popular Drăgănești nu supraveghează paznicii.

— Iar m-au prins dormind în post. Ce să mă fac?

— Transferă-te la Drăgănești.

ORA LOCALĂ

Am ajuns într-o zi la cumnatul meu din comuna Piatra. M-a primit cu „bine al venit”, cu „mi-a fost dor de tine” și cu niște clătite să te lingi pe degete. După ce m-am lins pe degete timp de vreo șase clătite, îi spun: „Cumnate, înainte să mă odihnesc, aș vrea să ascult radio. Știu că aveți radioficare, știu că ai difuzor, știu că aveți emisiuni interesante”. „Aveți, zice, dar acum ai nimerit prost, fiindcă în program e Ora locală”. „Foarte bine, ascultăm Ora locală”. „Asta-i că n-o ascultăm”. „Nu înțeleg? De ce n-o ascultăm?” „Pentru că nu se transmite!”

Ridic din umeri, nedumerit, și mă răfolesc la cumnatul meu: „Îți arde de șarade? De ce să nu se transmită? Nu ziceai că e în program?” „Ziceam, dar cînd s-a întocmit programul, tovarășul Gănescu nu avea nevoie de ouă proaspete. Alaltăieri, Ora locală s-a aminat cu două ore”. „De ce?” „Fiindcă tovarășul Gănescu avea nevoie de niște porumb”. „Și ce legătură are Gănescu ăsta, cu emisiunea? E responsabilul Orei locale?” „Nu. Dar nici săptămîra trecută nu s-a transmis Ora locală...” „Tot din cauză de ouă?” „Nu, din cauză de cărămizi!”

Sînt cum încep să clocotesc: „Măi cumnate, dacă vrei să-ți mai fiu cumnat, nu mă perpelii! Răspunde-mi clar, ce legătură are Ora locală cu porumbul, cu ouăle, cu cărămizile, cu curcubeul, și mai știu eu cu cine!...” Mă liniștește omul: „Tovarășul Gănescu este președintele consiliului popular al comunei. Pricepi?” „Pricep, dar pentru ce nu se transmite Ora locală?” „Ai răbdare. Tovarășul Gănescu, ca orice om de pe pămînt, are și o mulțime de probleme particulare”. „De ce nu se transmite Ora locală?” „Ai răbdare. Problemele particulare ale tovarășului Gănescu trebuie rezolvate într-un fel, nu?” „Îl rezolvă Ora locală?” „Bravo! Începi să pricepi! Nu i le rezolvă chiar Ora locală, ci responsabilul ei! Lămurit?... Tovarășul Gănescu, în calitate de președinte, îl înhața pe respectivul în calitate de responsabil al emisiunii și îl ordonă: „Eă, responsabilule, te duci și-mi rezolvi chestia cutare, dai o fugă și-mi aduci cutare, te repezi pînă acolo și te interesezi de știi tu ce am nevoie, îmi transporti acasă un sac cu mă-nțelegi dumneata...”. „Și responsabilul tăce?” „Nu”. „Tovarășe președinte, încearcă omul să se salveze. Cîr ce fîc cu Ora locală?” „Lasă, n-ai tu griță! N-au intrat ele, zilele în sac, darămite Orele locale...”

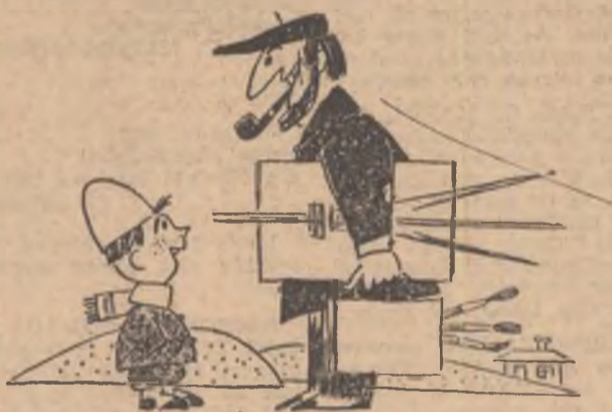
Și cumnatul meu încheie: „Așa că, dacă vrei să ascuți „Ora locală”, ne repezim mai întîi pînă la tovarășul Gănescu, să ne spună dacă pentru azi are multe probleme particulare de rezolvat... Dacă nu, începe Ora locală!”

Poate că începe și o inspecție locală...

Pagină redactată de I. AVIAN

În multe comune s-au făcut pepiniere de flori care să se pună de-a lungul șoselelor.

— În comuna voastră s-au făcut pepiniere de flori?
— Da.
— Înseamnă că sint pe... drumul cel bun.

Desene de A. POCH

În comuna Drăgănești-Vlașca, drumurile sint prost întreținute.

Cînd plecai ieri din cîtun Soața mi-a urat „drum bun”, „L-oj avea, cum îmi dorești, De nu trec prin Drăgănești...”

Dacă doriți să faceți cură de slăbire, vizitați Bufetul din comuna Măldăeni. Vi se servește un meniu complet alcătuit din specialitățile casei: clorbă de nimic, rasol de aer, antricot de n-avem cu garnitură de lipsește, telemea de pofta-n cui, salam de fosta-i lele, precum și alte specialități à la-nghite-n sec...

În schimb vă puteți hrăni cu fuică, secărică, drojdie și alte alimente la cinzeacă...

Cine dorește să nu mai aibă nici o datorie bănească sau restanță mai veche, să se adreseze cu încredere consiliului popular din Bujoreni. Cu operativitate, cit ai zice „adeverință”, orice datorie devine invizibilă.

Astfel i s-a eliberat numitului Vărzaru Stan adeverința nr. 432, prin care se certifică negru pe alb că respectivul nu are nici o datorie, deși trebuia să mai plătească o restanță de 450 din 1967...

Constantinescu Florian, oficiant sanitar la Crîngeni, o face pe doctorul, eliberînd rețete și punînd diagnostice.

Îi punem și noi un diagnostic: inconștiență cerebrală. E necesară o inspecție galopantă și masaj pe puternice în ședințele de analiză a muncii.

Eventual injecții cu ser de anti-șmecherică.

INFORMAȚII

DICTIONAR

APĂ — Lichid incolor cu care îți potolești setea. Există mai multe feluri de apă: apă de izvor, pentru băut, apă tare, folosită ca leac, și apă de colonie folosită... las' că știți voi cînd o folosiți... Mai există și apă de ploaie. Ea nu vine totdeauna de sus, din nori, poate să vină și de jos, din comuna Buzescu. Aici, apa de ploaie a venit sub formă de angajamente. Astfel cei în drept s-au angajat să repare zece fîntîni și din zece au reparat nici una.

Pe una din fîntîni, un mucalit a scrijelit două versuri:
La fîntîna cu găleata
Stau degeaba, că nu-i gata!

CAMIN CULTURAL — lăcaș de cultură. Se joacă teatru, se cîntă, se dansează. Cîteodată se și doarme. Exemplu: căminul cultural din Orbeasca, nu e lăcaș de cultură, ci de odihnă. Activitatea se desfășoară cu lacăt la ușă. În felul acesta, se păstrează în stare bună mobilierul. Iar în starea cea mai bună se păstrează directorul căminului, și ceilalți care răspund de acest cămin.

MELC — Pînă de curînd era socotită vietatea care se deplasează cel mai încet. De cînd a apărut însă cositoarea mecanică de la C.A.P. Frumoasa, viteza melcului e socotită viteză cosmică.

Intr-adevăr, amintitul utilaj cosește pe zi doar un hectar în loc de cinci-șase, cit e prevăzut. De altfel copiii din comună au revăzut niște cunoscuta versuri, dîndu-le o formă mai adevărată: „melc, melc, codobelec, haide scoate coarnele și te du la C.A.P., să-ți vezi sora cositoare fără casă în spinare, care face într-un ceas, ca și tine cite-un pas... Melc, melc codobelec scoate coarne bourești, să-i înțepi și să-i trezești...”

RECEPȚIE — banchet. Recepție mai este și termenul folosit cînd un beneficiar preia de la constructor o clădire nouă, reparată sau renovată. De pildă consiliul popular și directorul școlii din comuna Slăvești au recepționat clădirea școlii, reparată de trustul de construcție. Numai că în acest caz, „Re”, de la „recepție” trebuie înlocuit cu „De”. Deci se citește „decepție”. Fiindcă trebuie reparate și reparațiile. Intr-adevăr școala parcă a fost reparată de niște preșcolari. Iar consiliul popular a plătit constructorilor, cu ochii închiși. Ca niște școlari care dorm în clasă.

Acum ar trebui să urmeze o lecție de aritmetică: adunarea constructorilor, înmulțirea exigențelor, scăderea deficiențelor, și împărțirea răspunderilor.

Așa că pînă la tabla lui Pitagora, mai vedeți fraților și de tabla de pe acoperiș...